

Chloë heeft net een glaasje fruitsap gehaald en slaagt erin omstandig door het beeld te paraderen. ‘Dit is geen modeshow hé, schat. Kan je je werk weer niet thuislaten?’ zegt Bobo en hij stopt zijn neus even in haar lange blonde haren en Oliviers gezicht betreft, maar niet erg lang.

Ze heeft nochtans de kleren van haar laatste job aangehouden, denkt Valérie, een deux-pièces van Ann Demeulemeester. Olivier, die freelance fotograaf is, neemt een paar foto’s en op aandringen van Laurens neemt hij ook een paar kiekjes van het interieur.

‘De waarheid zit in de details, Ollie. Mega-esthetisch!’ zegt Laurens ja knikkend.

Een ouder koppel komt binnengekuierd – het blokrijden aan de ingang is stopgezet – en kijkt verwonderd in het rond.

‘Die zitten zeker in de verkeerde sketch’, zegt Bobo. En als het gezelschap luid begint te lachen, klemt de vrouw haar handtas tegen haar borst aan en trekt haar man haar terug in de richting van de uitgang.

‘Verkeerd gelopen na een gezellig etentje bij kaarslicht’, zegt Chloë.

Het interview voor de camera is voorbij en een journalist met een pen en een blocnote dringt zich op. ‘Een reactie voor de weekendbijlage van De Morgen?’ vraagt hij aan de in het zwart geklede man die door Laurens als een van de architecten is geïdentificeerd. ‘Kort graag, we hebben niet veel tijd en nog veel minder plaats.’ Het antwoord van de architect gaat verloren in het gedruis. ‘Weet je door wie ik de laatste tijd zo gefascineerd ben geraakt?’ vraagt Kim, aan niemand in het bijzonder. Het truitje dat zij draagt (Van Beirendonck? H&M?) heeft een brede halsopening, waardoor het langs haar linkerschouder naar beneden is gezakt en een spaghettibandje bloot laat. ‘Arthur Rimbaud.’

‘Ah ja,’ zegt Valérie, ‘le poète bandit.’

‘En welke bundels heb je van hem gelezen?’ vraagt Laurens, die het werk van Rimbaud kent omdat een ex van hem ooit Romaanse talen studeerde. Kim kijkt hem aan alsof hij haar net ten huwelijk heeft gevraagd.

‘Dichtbundels,’ spuwt ze uit, ‘wie heeft het hier over fucking dichtbundels? Ik heb een film over zijn leven gezien. Met...’ – en ze spreidt haar handen alsof ze een belangrijke mededeling gaat doen – ‘Leonardo DiCaprio.’

‘Die babyface!’ zegt Olivier, ondertussen een sigaret zoekend in het handtasje (Louis Vuitton? Delvaux?) van Chloë.

‘Jaaaa...’ zegt Kim met wijd opengesperde mond ‘maar hier heeft hij wel een fantastische rol, een echte schets van een karakter!’

‘Heb jij niet ooit een verhalenbundel geschreven?’ vraagt Laurens haar nu, stiller dan gewenst, zodat alleen Kim hem kan verstaan. ‘Over liefde, toch... of was het over ontwikkelingssamenwerking?’ Kim heeft geen zin in dit gesprek en al zeker niet met hem. Ze zet haar breedst mogelijke glimlach op en vraagt wie er nog wat wil drinken... of misschien moeten ze met zijn allen naar de bar verhuizen, voor de verandering.

Het zestal doorkruist de rode straat terwijl boven hun hoofden, op verschillende niveaus, bezoekers heen en weer bewegen. Aan de ingang van de bar moeten ze aanschuiven.

‘Is het mijn verbeelding,’ zegt Chloë tegen Valérie terwijl ze haar arm vasthoudt, ‘of heb ik zonet Tom Barman zien passeren?’

‘Ahhh, he’s so cute,’ brengt Valérie uit, als een kreet van ontzetting, ‘en ik die dacht dat het Frank Devienne was!’ In de bar is het zo mogelijk nog drukker. Het zwart-witte dambordpatroon danst rondjes voor de ogen van Bobo. Overschakelen op een glas bier, denkt hij, the sooner the better.

‘Wat is dat hier eigenlijk voor iets?’ vraagt Valérie, terwijl ze met z’n zessen aan een tafeltje gaan zitten, dat als bij wonder net voor hun neus is vrijgekomen. Niemand begrijpt haar vraag en gepikeerd zegt ze, alsof ze met een bende baby’s op stap is: ‘Ik bedoel: is het hier vanaf nu elk weekend feest?’

‘Natuurlijk,’ zegt Laurens, omdat hij het als zijn taak ziet duidelijkheid te verschaffen bij alles wat deze renovatie aangaat, ‘natuurlijk. ’t Is te zeggen: onder andere.’

Een orkestje dat in het gebouw rondreist en halt houdt op de rode straat speelt mariachi-muziek, opboksend tegen de soundtrack van de bar.

‘Ben jij aan het wenen?’ fluistert Chloë bezorgd in het oor van Kim. ‘Nee hoor, waar haal je het